

Familiako Zaintzailearen Senitartekoak eta ingurune soziala

Menpekotasun – egoeran dagoen pertsonarekiko harremana

- Mendekotasun – egoeran dauden pertsona batzuen izaera itxia, ez oso soziala eta agintzailea izan ohi da inguruko pertsonekin; zaintzen dituztenekin, batik bat. Harreman orekatua eta zuzena ezarri beharko du zaintzaileak, eguneroko zereginetan behar baino denbora gehiago ez igarotzeko. Zeregin horien partaide egin beharko du mendekotasun – egoeran dagoen pertsona ere, hala, dituen gaitasunak erabiltzera bultzatuko du, eta pertsona hori, halaber, baliagarri sentituko da, eta autonomia gehiago izango du.
- Garrantzitsua da egoera berriak sortutako kezkak adieraztea, eta normaltasun osoz hitz egitea horri buruz. Ez dugu kezkarik ez bagenu bezala aritu behar mendekotasun – egoeran dagoen pertsona ez larritzeko. Agian inork baino hobeto jakingo du zenbait arazo konpontzen; edo gu ezkututzen saiatzen ari garen beldur berak izango ditu. Hitz eginez, errazago egingo diegu aurre beldurrei, eta elkarri babesa emanda, bakardadeari ihes egiten diogu.
- Harreman eta jarduera autonomo eta pertsonalek on egiten diete familiako zaintzailearen egoera emozionalari, eta hala, kalitate hobeko zaintza eskain dezake.
- Hasieratik ulertu beharko du mendekotasun – egoeran dagoen pertsonak bi bizitza independente, oso eta bereizi daudela: berea eta zaintzailearena edo zaintzaileenak. Behar duen denbora eta arreta ematen dio familiako zaintzaileak, baina bere bizia du, eta errespetatu egin behar du, eta horren inguruko interesa ere izan behar du.
- Garrantzitsua da bi aldeetako bakoitzak bere harreman sozialak izatea. Hala, elkarrekin dauden uneak aberatsago bihurtzen dira, haien mundutik kanpoko hizketarako gaiak sortzen baitira. Interesgarria da, halaber, bi giro horietako pertsonak elkarrekin egiteko jarduerak bilatzea eta programatzea. Bakoitzaren lagun – taldea zabaltzen da horrela, eta energia ematen du (ibilaldiak, zinema, janaria, jolasak, paseoak, etab.).
- Garrantzitsua da gizarte – ingurua ez mugatzea bien arteko harremanera. Familiako zaintzaileak harreman horretatik kanpoko bizitza duenean, inguruaren ikuspegi zabalagoa du, eta ikuspegi berri horren bidez, eguneroko arazoak beste modu batera ikusten ditu. Batik bat, ulertarazten du mendekotasun – egoeran dagoen pertsona ez dela munduaren erdigunea.

Talde lana

Ordainsaririk jasotzen ez duen familiako zaintzailearentzat, gizarte – ingurune finkoa, baliagarria eta malgua, babes fisikoa eta mentala emango diona da izan dezakeen onena. Arreta mugagabea behar duten kasuetan, ohikoa da denborak aurreran egin ahala egoera aldatzea; okerrera egin ohi du.

Egoera berriaren berri eman behar zaie familiako zaintzailearen eta mendekotasun – egoeran dagoen pertsonaren eguneroko bizitzaren zati diren pertsoneri. Haiek ere arazoa aztertu ahal izango dute, izan duten esperientzian oinarrituta, eta konponbiderik onenak bilatu ahal izango dituzte. Guztien artean hitz eginda, egoera hobetzeko adostasuna lortuko da. Hori eginez gero, familiako zaintzaileak ez du erabaki bat hartu izanaren ardura sentituko, banatu egingo du ardura hori.

Dena dela, ona eta era berean gomendagarria da eguneroko bizitzarekin zerikusirik ez duten – eta haren funtzionamendua ezagutzen ez duten – konfiantzako pertsoneri egoera berriaren berri ematea. Ikuspegi objektiboa izango dute pertsona horiek, lotura emozionalik gabea. Hala ere, xehetasunak ezagutzen ez dituztenez, ideia berri gisa baino ez dira kontuan hartuko. Ideia horiek, gero, familiako zaintzailearen hurbilekoekin eztabaidatu ahal izango dira. Kanpotik eta urrunetik datorren ikuspuntuak freskotasuna eta ikuspegi berriak ekartzen ditu beti. Batzuetan ez dute subjektibotasunik izaten, eta antzeko esperientzietan oinarritutakoak ere izan daitezke.

Hala ere, espezialistei eskatu behar zaie gai zehatzei eta zientifikoei buruzko iritzia. Zenbait kasutan, pertsona horiek baino ezin dituzte eman aholku eta iritzi objektibo eta fidagarriak, osasun fisiko eta mentalari lotutako gaiei edo laguntza teknikoei dagokienez, esaterako.